

Negen orchideeën

Verhalen

©Gilbert Keyzer

Alle in deze verhalen voorkomende personen komen voort uit mijn
fantasie.

Inhoud

Negen orchideeën	5
Jonathans examen	22
Nachtdienst	33
Vera's ritme	50
Stranddagen	96
Het keizerrijk van Samoj Lenko	105
Netwerken	123
Het huis met de gouden kranen	127
De varkens van Verdegaal	139
Daniels verdwazing	151
Lock of on start	170
Eindstation	177

Negen orchideeën

Pedro Geeraarts was niet vermogend genoeg om vrijstaand te wonen. Voor een hoekhuis echter mocht hij zich van de hypotheekbank wel in de schuld steken. Het erf van deze woning werd door een stevige, bijna twee meter hoge schutting van het naastgelegen fietspad afgescheiden. Op de erfafscheiding met de naast en achter wonende burens groeiden coniferen die tot aan de dakgoot reikten. Privacy genoeg. De woning droeg het nummer negen, zijn veruit favoriete getal. Het pand bleek bovendien in uitstekende staat van onderhoud. Allemaal redenen om tot aankoop over te gaan. Pedro wist tegen redelijke rentevergoeding een hypotheek op het huis te geven. Spaarzaam als hij was, berekende hij nog voldoende middelen over te houden om, naast de kosten voor levensonderhoud, het gebruik en onderhoud van zijn auto en huis te kunnen betalen. Bij het opstellen en bijwerken van zijn persoonlijke meerjarenbegroting, ging hij ervan uit dat hij als bibliothecaris nooit meer in een hogere salarisschaal terecht zou komen. Hij koesterde geen enkele ambitie in dit opzicht. Dit vereenvoedigde de berekeningen aanzienlijk. Vijfenvoertig jaar oud was hij toen hij naar zijn nieuwe woning verhuisde. Verhuizers droegen zijn meubilair en witgoed het huis binnen. Pedro sjouwde met kisten en tassen vol boeken, kleding en huisraad.

Zijn negen orchideeën had hij in een plastic kistje in zijn auto gezet. Zij kregen een plaats op de vensterbank in de aan de tuinzijde gelegen woonkamer. Negen orchideeën. Acht Phalaenopsis en een Cymbidium. Helemaal zuiver vond Pedro de samenstelling van zijn verzameling niet. Liever had hij van beide soorten ieder negen exemplaren gehad. Maar achttien planten vond hij wat te veel van het goede. Hoe groot zijn cijferliefde ook was, men moest zo af en toe enige souplesse hanteren, om niet helemaal krankzinnig te

worden. Zo was bijvoorbeeld zijn huisnummer op de voorgevel weergegeven door twee cijfers, een nul en een negen. Hij had zich voorgenomen om de dag na zijn verhuizing met hamer en schroevendraaier de nul van de gevel af te beuken, liet het cijfer zitten. De deurbel verwijderde hij. Pedro ontving alleen op afspraak. Collectanten, Christelijke fundamentalisten en verkopers van abonnementen en goederen stond hij nooit te woord.

Pedro manoeuvreerde zijn auto, waarvan het kenteken zelfs tweemaal het cijfer negen bevatte, achterwaarts de naast de woning gelegen garage in. Bijna overal zag hij dat huiseigenaren die ruimte uiteindelijk niet gebruikten om er hun auto in te parkeren, maar om er allerlei huisraad in te bewaren. Zo was hij niet. Al hetgeen hij niet onmiddellijk kon hergebruiken of waarvoor hij voor vervanging had gezorgd, bracht hij naar het recyclingperron. Zijn interieur bood hierdoor een enigszins minimalistische indruk. Negen planten. Bestek en servies in negen delen. Negen onderbroeken.

Altijd met negen voorwerpen of een veelvoud daarvan uit de supermarkt thuiskomen.

Geen vrouw had het ooit bij hem uitgehouden. Geen vrouw had het ooit aangedurfd om met hem te gaan samenwonen. Negen zoenen per intieme ontmoeting. Dat zou toch meer dan genoeg moeten zijn. Ach, wat hadden vrouwen nou verstand van cijfers?

Het getal negen beschouwde Pedro als het meest volmaakte. Het is het hoogste getal dat door één symbool kan worden uitgedrukt, het laatste der eenheden in het decimale talstelsel. Het is ook een kaprekar getal, omdat machtsverheffing ervan het getal eenentachtig geeft, waarvan de symbolen bij elkaar opgeteld, opnieuw het getal negen opleveren. Het getal negen vormt tevens een palindroom, vanwege de symmetrische volgorde der letters.

Zo wist Pedro nog veel meer over de eigenschappen van dit getal. Telde het zonnestelsel niet negen planeten? Dit aantal was de

afgelopen jaren door wetenschappelijk onderzoek onder druk komen te staan, maar het betrof hier volgens Pedro het werk van wetenschappers, die beroemdheid in plaats van de ontwikkeling van kennis nastreefden. Soms fantaseerde Pedro dat hij de negen muzen als vriendinnen had, die hem onderwezen in een lommerrijke tuin. Hij zag zich door de dochters van Zeus omringd. Zij droegen witte gewaden en bejegenden hem met geduld tijdens hun lessen. Zijn kennis nam onvoorstelbaar toe. Een zoen voor ieder van hen.

In de door Pedro bewonderde Chinese cultuur stond het getal negen voor duurzaamheid, een begrip dat door hem als synoniem met onveranderlijkheid werd beschouwd. Hij hield niet van veranderen. De verhuizing die achter hem lag, zou in dit opzicht wat hem betreft zijn laatste zijn.

Chongyang, een nationale feestdag in China, wordt op de negende dag van de negende maand gevierd. De Chinese keizer werd door de hemel aangesteld. Een hemel die volgens Chinezen uit negen lagen bestaat. Chinese verliefden geven nog altijd negen rozen aan de vrouw naar wie zij verlangen. Dat laatste echter was door Pedro nooit in de praktijk gebracht. Rozen waren duur en vergingen snel. Ik heb geen paardje schijt geld, placht zijn vader hem voor te houden, wanneer Pedro als kind iets nieuws wilde. Deze zegswijze was Pedro tot een manier van leven geworden.

De Orchideeën uitgezonderd, waren zijn langspeelplaten en cd's de enige luxe die hij zich veroorloofde. Uiteraard bezat hij er veelvouden van negen van: zevenentwintig platen en zesendertig cd's.

Pedro hield van klassieke muziek. Hij luisterde vooral naar de negen symfonieën van Bruckner en Beethoven. Schubert daarentegen kwam niet in zijn verzameling voor, omdat symfonie zeven en acht onvoltooid waren.

Met zijn burens naast hem en aan de overkant van de aaneengesloten achtertuinen had hij geen kennis gemaakt. Je wist toch nooit met wie je te maken kreeg. De lamellen boven het aanrecht in de keuken, die aan de straatzijde lag, hield hij bijna voortdurend dichtgedraaid. Soms werd op het raam geklopt. Nooit opende hij bij deze gelegenheden de voordeur. Hij vertrok altijd zo vroeg naar zijn werk, dat niemand zag hoe hij zijn auto de garage uit reed. Thuiskomend na een werkdag, bevonden zich vaak buurtbewoners op straat. Pedro negeerde ze. Zijn nieuwe woning beviel hem goed. De burens maakten bijna nooit enig lawaai. Ongestoord kon hij 's avonds muziek luisteren en televisiekijken. Zijn boodschappen haalde hij altijd te voet, door een nabijgelegen supermarkt te bezoeken. Hij wachtte hiermee, totdat alle kinderen zich om halfnegen in het schoolgebouw bevonden. Dit gebouw lag halverwege zijn woning en de supermarkt.

Op zekere zomerdag merkte Pedro dat het pleintje, waaromheen zijn woning en die van de buurtbewoners waren gebouwd, werd ingericht voor een buurtfeest. Wel drie bolbarbecues werden opgesteld. Kraampjes verzezen, een muziekinstallatie werd aangesloten. Dikke, zwarte snoeren kwamen over de straat voor de woningen te liggen. Touwen met slingers en vlaggetjes werden tussen boomstammetjes opgehangen. Stevige mannen tilden een biervat uit een bestelbusje en rolden het richting de barbecues. Nerveus zocht Pedro op internet uit, of voor een dergelijk feest wel vergunning was aangevraagd en gegeven. Dit bleek inderdaad het geval. De gemeente had zelfs een bescheiden subsidie verstrekt, teneinde de contacten tussen buurtbewoners te bevorderen. Vol onbegrip schudde Pedro hierover het hoofd. Reken maar dat hij de politie zou bellen, indien men na tien uur nog muziek durfde af te spelen of zelfs slechts op luidruchtige toon converseerde!

Het feest leek een succes te worden. Omringd door langwerpige, in de grond gestoken fakkels, zat een flink aantal mannen en vrouwen in een kring te eten, te drinken en te lachen. Dansmuziek dreunde over het pleintje. Kinderen voetbalden en stoeiden. Een vrolijke kerel tapte het ene biertje na het andere. Een ander draaide worsten en hamburgers op de barbecues om. Vettige rook steeg ervan op.

Er werd zelfs gedanst. Pedro had de lamellen voor zijn keukenraam enigszins opzij gedraaid en het licht uitgedaan, zodat hij vrijuit loeren kon. Terwijl hij de feestende buurtbewoners gadesloeg, kwam een vaag, sterker wordend verlangen opzetten om de voordeur uit te lopen en zich bij het gezelschap te voegen. De schrik sloeg hem echter om het hart, bij het vooruitzicht dat hij door de feestvierders volkomen zou worden genegeerd. Hallo, ik ben Pedro, en dan zien hoe zijn uitgestoken hand als een blad aan een boomtak in de lucht bleef hangen. Bier, wijn of gedestilleerd had hij niet in huis, anders zou hij zich wellicht moed hebben ingedronken. Hij kreeg spijt zich niet meteen na de verhuizing aan zijn burens te hebben voorgesteld. Daarvoor was het, zo vond hij, nu te laat.

In een impuls liep hij de gang in, trok zijn schoenen aan en liep naar de voordeur. Door het ronde raampje in deze deur kijkend, kon hij vanuit een iets andere hoek de feestende menigte gadeslaan. Om hoeveel personen ging het hier? Hij had zijn hand al naar de deurklink uitgestoken, maar trok hem terug. Als hun getal een veelvoud is van negen, dan stap ik naar buiten en geef iedereen die ik tegenkom een hand, nam hij zich voor. Om deze telling uit te voeren, begaf hij zich naar zijn oude positie voor het keukenraam, van waaruit hij een breder zicht dacht te hebben. Door het onregelmatige licht van de fakkels en het bewegelijke gedrag van sommige kinderen en volwassenen raakte hij bij iedere poging de tel kwijt.

Het feest ging door tot ver na middernacht. Pedro belde de politie niet. Hij was bang dat het verschijnen van agenten door de buurtbewoners met zijn persoon in verband zou worden gebracht. Met bonzend hart lag hij in bed naar ritmische muziek en flarden geschreeuw en geschaterlach te luisteren.

Op zekere dag wandelde Pedro van de supermarkt huiswaarts. Hij had succesvol gewinkeld en sjouwde een goedgevulde boodschappentas met zich mee. Achttien producten, tweemaal negen dus, had hij afgerekend. Twee voor de prijs van een, zodat hij slechts negen stuks hoefde te betalen. En toch had hij voor het volle bedrag, dus het bedrag zonder de actiekorting, spaarzegels voor nieuwe pannen ontvangen! Als dit zo doorging, dan zou hij binnen afzienbare tijd negen van deze pannen bij elkaar kunnen sparen. Zijn dag leek niet meer stuk te kunnen. Hij passeerde de lagere school, die halverwege de super en zijn woning was gelegen. Talrijke kinderen speelden op het schoolplein, onder toezicht van drie juffen.

Nog altijd zat het Pedro dwars dat zijn volkstelling tijdens het buurtfeest was mislukt. Hij stond stil, plaatste de tas aan zijn voeten en begon te tellen. Hierin werd hij belangrijk gehinderd door de bewegelijkheid van de kleuters. Maar hij gaf niet op. Na diverse pogingen kwam hij op zevenentwintig kleintjes uit, dus drie maal negen. Uitermate tevreden wilde hij zijn weg vervolgen. Hij realiseerde zich echter dat hij de drie juffen bij dit getal diende op te tellen. En dan zou het natuurlijk geen veelvoud meer van negen zijn. Van teleurstelling wist hij niet wat te doen. Bovendien renden sommige kleuters het schoolgebouw in, om daarna niet allemaal weer het schoolplein op te rennen.

Een okergele stationwagen, een Volvo, kwam in zijn gezichtsveld tot stilstand. Pedro vroeg zich af waarom de bestuurder dubbel ging

staan in plaats van een van de beschikbare parkeerhavens te gebruiken.

De juffen hadden hem in de gaten gekregen. Gezamenlijk liepen zij zijn richting uit. De chauffeur van de Volvo gaf gas en reed de straat uit. Pedro keek hem na, waarbij het hem opviel dat de auto een heel bijzonder kenteken droeg. Nadat de stationwagen om de hoek was verdwenen, pakte hij zijn boodschappentas op en liep verder. De juffen omsingelden hem. Een van hen vroeg hem of hij op een van zijn kinderen stond te wachten. Pedro ontkende en glipte langs de juf, die tegenover hem was gaan staan, met de armen over elkaar. Hierbij stootte hij zijn boodschappentas onbedoeld tegen haar aan. Zij riep hem iets na, dat hij niet verstond. Enigszins ontdaan bereikte hij zijn woning. Wat moesten ze toch van hem? In de keuken draaide hij de lamellen op een kier en gluurde. Nee, niemand was hem gevolgd.

De Cymbidium was de enige orchidee in zijn verzameling, die in potaarde groeide. Die potaarde was door wortelwoekering grotendeels verdwenen. Tijd voor verpotten. Pedro haalde een iets grotere plastic pot en een zakje aarde uit de garage, tilde de plant van de vensterbank en liep de achtertuin in. Hij ging aan zijn tuintafel zitten verpotten, genietend van de zon. Met enige moeite trok hij de plastic pot van de Cymbidium en zette de plant op een laagje verse aarde in de nieuwe pot. Vervolgens begon hij aarde langs de randen van de potkluit te proppen. Op zeker moment dacht hij, tussen de coniferen door, vitrage die voor een slaapkamerraam van zijn naast wonende burens hing, te zien bewegen. Hij vond het niet erg te worden gadeslagen. Stel je voor dat buurman of buurvrouw eveneens orchideeën liefhebber bleek te zijn en vol belangstelling aan zou kloppen! Eindelijk contact!

Royaal begoot hij de verpotte plant en besloot het gewas de komende maanden buiten verder te kweken. Om zonnebrand bij zijn plant te voorkomen, plaatste hij de Cymbidium in de schaduw der coniferen. De Orchidee droeg bloemknoppen, die door de toename van licht ongetwijfeld uit zouden komen.

Met zijn oudere zus kon Pedro het uitstekend vinden. Hij ontving haar in zijn woning. Als cadeau had zij negen gekleurde kussentjes meegenomen. Nadat hij haar een rondleiding had gegeven, vertelde hij haar over zijn ervaringen van de afgelopen tijd. Zij adviseerde hem om briefjes in de buurt te verspreiden, waarop een uitnodiging ter kennismaking was vermeld. Daarnaast bood zij hem aan bij het introductie feestje aanwezig te zijn, om te helpen met de catering en voor geestelijke ondersteuning te zorgen. In gedachten zag Pedro al hoe hij tafels vol drank en versnaperingen had opgesteld, zonder dat ook maar iemand langskwam. Er leek toch niets anders op te zitten dan op zijn minst bij de naast- en achter hem wonende burens aan te bellen om zich voor te stellen. Hij bereidde voor haar en zichzelf een maaltijd. Tijdens het koken schakelde zij de televisie in. Op het nieuws werd medegedeeld dat een klein meisje van een schoolplein was ontvoerd. Een signalement volgde. Tot hun verbazing merkten zij dat het de basisschool vlak bij zijn woning betrof.

Na het dessert nam zijn zus afscheid. Pedro ruimde de keuken op om zich vervolgens in de op zijn sofa neergelegde kussentjes te vleien. Al zappend dommelde hij in. Straatrumoer schokte hem klaarwakker. Hij kwam overeind, liep de hal in en keek door het ronde raampje naar buiten. Tot zijn ontsteltenis had zich een menigte van wel twintig personen voor zijn deur verzameld, voor het grootste deel vrouwen. Zij leken zijn naam te scanderen. Sommige van hen droegen hetzelfde type fakkels die hij tijdens het

buurtfeest had gezien. Een tweetal mannen met spuitbussen drongen zijn voortuin binnen en begonnen op de gevel en voordeur cirkelvormige en hoekige bewegingen uit te voeren. De spuitbussen sisten als slangen. Iemand bonsde op zijn keukenraam. Er werd gescholden. Pedro, viezerik, moordenaar, verkrachter! Trillend van angst week Pedro achteruit. In de woonkamer zocht hij zijn telefoon op en probeerde nummer 112 te bellen. Het toestel glipte verscheidene malen uit zijn handen, om tenslotte op de plavuizen vloer stuk te vallen. Pedro wilde het toestel oprapen, maar hoorde hoe buurtbewoners aan de haaks op de zijgevel geplaatste schuttingdeur bonsden in kennelijke pogingen zijn achtertuin binnen te dringen. Een steen vloog door zijn keukenraam. Het projectiel, gevolgd door glassplinters, zeilde over de keukenvloer tot vlakbij zijn voeten. Het gejoel en geschreeuw klonk luider dan ooit. Pedro wist niet wat te doen. Met bevende handen bleef hij in het midden van zijn woonkamer staan. Hij hield een van de door zijn zus gegeven kussentjes voor zich uit, om een eventueel tweede geworpen steen af te weren. Na een eeuwigheid leek het kabaal af te nemen. Iemand moest de politie gebeld hebben, want Pedro zag blauwe zwaailichten. Een door een megafoon versterkte stem galmde onverstanebare taal. Een tweetal agenten stapte uit een patrouillewagen. Pedro rende naar de voordeur en deed open, nog voordat een agent aan had kunnen bellen.

‘Goedenavond, mijnheer, wat is hier aan de hand?’

Pedro kon niet goed uit zijn woorden komen. Het gejoel van de menigte klonk luider dan ooit. Zij vertelden hem mee te zullen nemen naar het bureau, voor zijn eigen veiligheid en om hem te ondervragen. Een van de agenten sommeerde hem huissleutels en identiteitsbewijs mee te nemen en volgde hem naar binnen. De ander trachtte tevergeefs de menigte huiswaarts te sturen.

Pedro trok zijn schoenen aan en sloot met moeite zijn woning af. Het lukte hem pas na enkele pogingen de sleutel in het sleutelgat te krijgen.

‘Heeft mijnheer misschien gedronken?’

‘Nee, agent. Wat is er toch aan de hand? Wat willen die mensen van me?’

‘Komt u nou maar mee, dan zoeken we dat op het bureau eens rustig uit.’

‘Ik zweer u, ik weet nergens van! Kunt u ze niet wegsturen? Ze hebben mijn raam ingegooid!’

‘Als u nou niet rustig meekomt, mijnheer, dan zien wij ons genoodzaakt gepast geweld te gebruiken!’

Tussen beide dienders in liep Pedro naar de patrouilleauto. Zij hielden hem bij de bovenarmen vast. Hij hield zijn schouders naar voren, liet het hoofd hangen. Een man rende van achteren op hem af. Pedro kreeg een zodanig forse trap tegen de onderrug dat hij op straat terecht kwam, waarbij gezicht, handpalmen en knieën beschadigd raakten. De agenten sleurden hem overeind, duwden hem de achterbank op en scheurden met gillende sirene het plein af. Op het politiebureau verzorgde men zijn schaafwonden en werd Pedro uitvoerig ondervraagd. Talrijke malen hield hij hen hetzelfde verhaal voor, hetgeen erop neerkwam dat hij niets met de ontvoering van het meisje te maken had. Men wierp hem getuigenverklaringen voor de voeten. Verschillende buurtbewoners en ook leerkrachten hadden hem gezien terwijl hij schoolkinderen stond te bespieden. Pedro was te zeer aangeslagen om hen zijn obsessie voor het cijfer negen aan het verstand te brengen. Het lukte hem uiteindelijk niet meer om samenhangende antwoorden te geven.

Even later werd hij in een cel opgesloten, nadat hij zijn sleutels, portefeuille en schoenveters had afgegeven. Met een dreun werd

de deur achter hen dichtgetrokken. Hij keek om en zag dat deze deur aan de binnenzijde niet met een handvat was uitgerust. Langzaam liet hij zich op de dunne matras zakken. Na enige tijd kwamen een onbekende agent en een laborant binnen. De laborant nam met een wattenstokje wangslim bij Pedro af. De agent maakte Pedro duidelijk dat het meisje aangerand was teruggevonden. Zij was te veel in de war om een dader aan te wijzen. Op het lichaam van het kind was DNA aangetroffen, dat met het zijne zou worden vergeleken. Het zou vierentwintig uur duren, voordat de uitslag van dit onderzoek bekend werd. Al die tijd zou hij gevangen zitten. Indien hij van het toilet gebruik wilde maken, diende hij op de deur te bonzen. Nadat agent en laborant verdwenen waren, ging Pedro op het smalle bed liggen. Hij sloot zijn ogen. Hij begreep dat de menigte voor zijn deur niet zijn naam had geroepen. 'Pedo, pedo!' hadden zij gescandeerd. Als zij maar niet alsnog zijn achtertuin waren binnengedrongen en zijn Cymbidium hadden vernield! De trap in zijn rug had een pijnlijke plek veroorzaakt, waardoor hij niet lang in een houding kon blijven liggen. Na een slapeloze nacht ging zijn celdeur open. Een agent bracht hem een ontbijtje, bestaande uit een pakje magere melk, twee sneden witbrood en twee kuipjes jam.

Hij gebruikte er niets van.

Onder begeleiding bezocht Pedro het toilet, dronk uit de kraan en nam een douche. De rest van de dag lag hij op bed, stripboeken lezend die de agent hem op zijn verzoek had gebracht. Een krant lezen of zijn zus bellen mocht hij niet.

Na ruim zesendertig uur werd hij pas vrijgelaten, vanwege een procedurele fout. Zijn DNA kwam niet overeen met dat van de dader. Men bood aan om hem naar huis te rijden en vertelde hem dat de wijkagent de buurtbewoners over zijn onschuld had verteld. Hij kreeg zijn bezittingen terug. Onderweg naar huis probeerde hij,

rechts achter de agent zittend, een praatje aan te knopen, zonder succes. Bij zijn huis aangekomen, merkte Pedro tot zijn opluchting dat niemand zich op straat bevond. Met witte spuitbusverf had men de woorden viezerik en pedo op zijn gevel en voordeur gespoten. Het keukenraam was met een houten spaanplaat dichtgetimmerd. Alle door hem aangeplante heesters waren uit zijn voortuin getrokken en spoorloos verdwenen. Tuinfakkels lagen als reusachtige, afgebrande lucifers onder zijn keukenraam.

De agent reed zonder hem te groeten de straat uit. Pedro ging zijn woning binnen.

Hij veegde de glasscherven op en liep vervolgens de achtertuin in. Hier bleek alles onbeschadigd. Zijn Cymbidium stond er fraai bij. Stengels vol bloemknoppen kwamen boven de bladeren uit. Het verheugde hem bijzonder om dit gewas ongerept aan te treffen. Pedro nam de plant op en ging ermee op een van de tuinstoelen zitten. De bladeren beschermden zijn gezicht tegen de reeds felle, opkomende zon.

Pedro wist niets anders te doen dan zijn zuster te bellen, die meteen naar hem toe reed. Zij geloofde hem zonder enige aarzeling, troostte hem, bracht de rest van de dag met hem door en nam hem diezelfde avond mee uit eten. Op haar verzoek vertelde hij haar en detail zijn doen en laten tijdens de dag dat het meisje was ontvoerd. Pedro herinnerde zich de okergele Volvo. Het kenteken, waarvan de letter en cijfercombinatie hem zo had getroffen, schoot hem niet te binnen. Zou de chauffeur mogelijk de ontvoerder zijn? Hij was bij nadering van de drie juffen onmiddellijk weggereden. Misschien was hij later op die dag, bij het uitgaan van de school, teruggekeerd en had hij het meisje gevolgd en zijn auto ingetrokken.

Zijn zus woonde samen met een psychologe, die zich in regressietherapie had gespecialiseerd. Zij stelde voor dat hij haar

partner voor een sessie zou bezoeken en bood aan de factuur te betalen. Misschien dat hij zich door haar behandeling het kenteken zou herinneren. Uit dankbaarheid omhelsde hij haar.

De psychologe bleek een aardige vrouw te zijn. Hij vond haar bijzonder aantrekkelijk. Van nervositeit wist hij niet goed uit zijn woorden te komen.

Zij stelde hem op professionele wijze op zijn gemak. Liggend op een sofa in een schemerige kamer, werd Pedro door haar al snel in een toestand van diepe rust en ontspanning gebracht. Hij begon over zijn moeilijke jeugd te vertellen, maar zij riep hem op milde wijze tot de orde. Na een aantal zijdelingse vragen ging zij dieper in op hetgeen hij op die bewuste dag had gezien. Rustig sprekend, in de juiste volgorde recapitulerend, gaf hij haar zijn verhaal door. Uitvoerig beschreef hij haar de okergele Volvo en de bestuurder, een man van middelbare leeftijd met een kalend hoofd. Pedro zag voor zich hoe de auto wegreed en keek het voertuig opnieuw na. Het kenteken zou toch in ieder geval eenmaal het cijfer negen moeten bevatten, anders was het hem niet als bijzonder opgevallen. Er was meer mee aan de hand. De combinatie bestond uit twee letters, twee cijfers en weer twee letters. Pedro schatte de auto afkomstig uit midden jaren tachtig van de vorige eeuw. Negentien zesentachtig hoogstwaarschijnlijk. Zij gaf hem opdracht het beeld van de weggrijdende auto te fixeren. Als vanzelf werd zijn blik naar de kentekenplaat toe getrokken. Ja, hij kon de cijfers en letters lezen! Nu wist hij alles weer! Zij bracht hem uit zijn trance. Pedro gaf haar het kenteken door: PG-99-GP. Hij legde de psychologe uit, wat hem in deze cijfer-letter combinatie zo had aangesproken. PG waren de initialen van zijn naam, Pedro Geeraarts. De cijfers 99 spraken voor zichzelf. Zij wist van zijn obsessie, doordat zijn zus haar erover had verteld. De combinatie vormde tevens een palindroom. Pedro vroeg zich af hoe het

mogelijk was, dat hij zich deze, toch eenvoudig te memoriseren verzameling cijfers en letters, zo moeizaam voor de geest kon halen. Zijn therapeute opperde de mogelijkheid dat de confrontatie met de juffen, de aanval der buurtbewoners en zijn arrestatie hiervan de oorzaak zouden kunnen zijn. Zij feliciteerde hem met zijn succes en adviseerde hem zo snel mogelijk met de politie contact op te nemen. Op aandringen van zijn zus reden zij gedrieën naar het politiebureau. Tot hun geluk kregen zij een van de agenten te spreken, die hem na zijn arrestatie hadden verhoord. Aanvankelijk werden zij niet serieus genomen. Door vakkundig aandringen van de psychologe, beloofde de agent uiteindelijk ter zake actie te ondernemen. Omdat Pedro dacht iets te vieren te hebben, nodigde hij zijn zus en haar partner uit om ergens te gaan eten, maar zij namen hem mee naar hun huis. Aldaar kreeg hij wijn aangeboden en een heerlijke maaltijd voorgeschoteld, want de psychologe had meer talenten dan uitsluitend het verlenen van psychotherapie. Pedro dronk bijna een hele fles leeg en mocht blijven logeren.

Nadat hij in het logeerbed lag, kwamen zij hem welterusten wensen en kreeg hij zelfs van ieder een zoen. Bijna had hij gevraagd of zij hem wilden instoppen, maar hij begreep bijtijds dat hij dan te ver zou zijn gegaan. Na een verkwikkende nachtrust kreeg hij een ontbijtje en reden zij hem huiswaarts. Hoofdschuddend bekeken zijn zus en haar vriendin de door de buurtbewoners op zijn woning aangebrachte graffiti en de ravage in de voortuin, alvorens afscheid te nemen. Niemand liet zich zien op straat.

Pedro ging naar binnen. De vaste telefoon ging. Het was de agent aan wie zij het kenteken hadden doorgegeven. De eigenaar van de auto was door twee van zijn collega's bezocht, gearresteerd en had nog voor de DNA test een volledige bekentenis afgelegd. Pedro werd zeer bedankt voor zijn oplettendheid. Er zou voor gezorgd worden dat de wijkagent deur aan deur het nieuws aan Pedro's

buurtbewoners doorgaf. Met intense opluchting belde hij met zijn nieuwe toestel zijn zus op haar mobiele nummer. Tweestemmig gejuich klonk hem in zijn oor. Pedro suggereerde dat het arme kind misschien wel bij haar vriendin in therapie kon.

Daar wilde de psychologe zich niet over uitlaten.

De verzekeringsagent van de opstalverzekering bekeek Pedro met even veel walging als hij de op zijn voorgevel en voordeur opgespoten woorden had bestudeerd. Hij verklaarde dat zijn firma een eventueel door hem ingediende schadeclaim zou afwijzen. Waarom? Lees de kleine lettertjes, mijnheer.

Pedro verklaarde onschuldig te zijn, maar daar had de verzekeringsagent geen boodschap aan. Met het advies om een afbijtmiddel te gebruiken nam hij afscheid van zijn klant. Pedro zag na enige overweging af van de aanschaf en het gebruik van een dergelijk middel. Hij wilde vermijden om al poetsend en schrobberend de aandacht van buurtbewoners te trekken. Hij belde een op internet gevonden bedrijf op, waarvan een medewerker nog diezelfde dag een nieuw keukenraam kwam plaatsen. Pedro probeerde een praatje te maken.

Hij kreeg van de man te horen dat indien hij ooit diens dochter iets aan zou doen, hij niet alleen de ramen kwam ingooien, maar ook de hele tent in de fik zou steken. Pedro kreeg een factuur in handen geduwd, waarop een bedrag van bijna driehonderd euro stond. Op internet zocht hij een ander bedrijf uit, waarvan hij vermoedde dat de medewerkers de buitenzijde van zijn woning zouden kunnen reinigen. Hij nam met zijn telefoontoestel een foto van zijn voorgevel, belde, stuurde de foto door, vroeg een offerte aan en wachtte af. Al na een paar uur kwam een e-mail met bijlage binnen. Voor vierhonderd euro inclusief btw kon men hem van dienst zijn. En wel de volgende dag. Tegen contante betaling. Alhoewel Pedro